

3. V prípade, ak by pri dodatočnej dane za zahrievaný tabak nemalo ísť o inú nepriamu daň na osobitné účely na tovar podliehajúci spotrebnej dani v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 2008/118: Má sa článok 14 ods. 1 pododsek 1 písm. b) a ods. 2 pododsek 1 písm. c) smernice Rady 2011/64 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave členského štátu o vyberaní dane z tabaku na zahrievaný tabak, ktorá v súvislosti s výpočtom dane upravuje, že sa má určiť podľa percentuálnej sadzby dane, ako aj špecifickej sadzby dane, ktorá závisí od váhy a počtu kusov tabakových povrazcov?

- (¹) Smernica Rady zo 16. decembra 2008 o všeobecnom systéme spotrebných daní a o zrušení smernice 92/12/EHS (Ú. v. EÚ L 9, 2009, s. 12).
- (²) Smernica Rady z 18. februára 2019, ktorou sa menia smernice 2006/112/ES a 2008/118/ES, pokiaľ ide o začlenenie talianskej obce Campione d'Italia a talianskych vôd jazera Lugano do colného územia Únie a do územnej pôsobnosti smernice 2008/118/ES (Ú. v. EÚ L 83, 2019, s. 42).
- (³) Smernica Rady z 21. júna 2011 o štruktúre a sadzbách spotrebnej dane z tabakových výrobkov (Ú. v. EÚ L 176, 2011, s. 24).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal E Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Taliansko) 30. mája 2022 – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Comune di Ginosa

(Vec C-348/22)

(2022/C 318/41)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Žalovaný: Comune di Ginosa

Prejudiciálne otázky

1. Je smernica 2006/123 (¹) platná a záväzná pre členské štáty, alebo je naopak neplatná z dôvodu, že – vzhľadom na to, že ide o harmonizačnú smernicu – bola prijatá iba väčšinou namiesto jednomyseľne, a to v rozpore s článkom 115 [Zmluvy o fungovaní Európskej únie]?
2. Spĺňa alebo nespĺňa smernica 2006/123, takzvaná Bolkesteinova smernica, také objektívne a abstraktne minimálne požiadavky týkajúce sa dostatočne podrobnej právnej úpravy a z tohto dôvodu neexistencie priestoru pre voľnú úvahu vnútroštátneho zákonodarcu, aby ju bolo možné považovať za smernicu s priamym účinkom, ktorá je bezprostredne uplatniteľná?
3. Ak sa smernica 2006/123 nepovažuje za priamo uplatniteľnú, je účinok samotného vylúčenia alebo čisto zamedzujúceho neuplatnenia vnútroštátneho práva zlučiteľný so zásadami právnej istoty aj v prípade, že vnútroštátny súd nemôže pristúpiť ku konformnému výkladu, alebo, naopak, malo alebo mohlo by sa v takomto prípade uplatniť vnútroštátne právo, bez toho, aby boli dotknuté konkrétne sankcie, ktoré sa v práve [Európskej únie] stanovujú za nesplnenie povinností národných štátov vyplývajúcich z pristúpenia k zmluve (článok 49), alebo sankcie vyplývajúce z nevykonania smernice (konanie o porušení povinnosti)?
4. Znamená priamy účinok článku 12 ods. 1, 2, 3 smernice 2006/123 priznanie priamej alebo bezprostrednej uplatniteľnosti samotnej smernice, alebo má sa v súvislosti s harmonizačnou smernicou, akou je predmetná smernica („treba konštatovať, že články 9 až 13 tejto smernice uskutočňujú... úplnú harmonizáciu“ podľa takzvaného rozsudku Promoimpresa), vychádzať z predpokladu, že národný štát je povinný prijať harmonizačné opatrenia, ktoré nie sú všeobecné, ale ich obsah musí zodpovedať stanoveným požiadavkám?

5. Je možné alebo potrebné prípadnú kvalifikáciu určitej smernice ako smernice s priamym účinkom a, v prípade takejto kvalifikácie, čisto zamedzujúce neuplatnenie vnútroštátneho práva považovať za výlučnú právomoc vnútroštátneho súdu (ktorému sa na tieto účely priznávajú konkrétne nástroje podpory pri výklade, akými sú podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor alebo návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov na ústavný súd) alebo aj právomoc jednotlivých úradníkov alebo riadiacich pracovníkov miest a obcí?
6. Naproti tomu, ak sa smernica 2006/123 považuje za smernicu s priamym účinkom a vzhľadom na skutočnosť, že článok 49 [Zmluvy o fungovaní Európskej únie] bráni automatickému predĺženiu platnosti koncesíí – povolení na užívanie verejného majetku v prímorskej oblasti na účely turistického ruchu a rekreácie len „v rozsahu, v akom tieto koncesie vykazujú nepochybný cezhraničný záujem“, je alebo nie je splnenie uvedenej požiadavky nevyhnutným predpokladom, aj pokiaľ ide o uplatnenie článku 12 ods. 1 a 2 smernice Bolkestein?
7. Je rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci všeobecného a abstraktného splnenia požiadavky týkajúcej sa nepochybného cezhraničného záujmu vo vzťahu, v skratke, k celému územiu štátu v súlade s cieľmi smernice 2006/123 a samotného článku 49 [Zmluvy o fungovaní Európskej únie], alebo naopak, takéto posúdenie by sa vzhľadom na právomoc jednotlivých miest a obcí v Taliansku malo chápať tak, že sa vzťahuje na pobrežné územie každého mesta/obce a preto patrí do výhradnej právomoci miest a obcí?
8. Je rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci všeobecného a abstraktného splnenia požiadavky týkajúcej sa obmedzených zdrojov a dostupných koncesíí vo vzťahu, v skratke, k celému územiu štátu v súlade s cieľmi smernice 2006/123 a samotného článku 49 [Zmluvy o fungovaní Európskej únie], alebo naopak, takéto posúdenie by sa vzhľadom na právomoc jednotlivých miest a obcí v Taliansku malo chápať tak, že sa vzťahuje na pobrežné územie každého mesta/obce a preto patrí do výhradnej právomoci miest a obcí?
9. Ak sa smernica 2006/123 teoreticky považuje za smernicu s priamym účinkom, možno existenciu takejto bezprostrednej uplatniteľnosti konkrétne predpokladať aj v regulačnom kontexte – aký predstavuje Talianska právna úprava – v rámci ktorého platí článok 49 Codice della Navigazione (plavebný zákonník) (podľa ktorého pri skončení koncesie „zostávajú všetky neodstrániteľné stavby vo vlastníctve štátu bez akejkoľvek náhrady alebo úhrady“), a je takýto dôsledok konštatovaného priameho účinku alebo bezprostrednej uplatniteľnosti predmetnej smernice (najmä v súvislosti s riadne povolenými murovanými stavbami alebo s koncesiami na užívanie verejného majetku funkčne súvisiacimi s ubytovaním turistov alebo s turistickými dedinami) zlučiteľný s ochranou základných práv, ako je právo vlastníť majetok, ktoré sa v práve Európskej únie a v Charte základných práv uznávajú za práva hodné privilegovanej ochrany?

(¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36).

Žaloba podaná 3. júna 2022 – Európska komisia/Holandské kráľovstvo

(Vec C-360/22)

(2022/C 318/42)

Jazyk konania: holandčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: W. Roels als Bevoollmächtigten)

Žalovaný: Holandské kráľovstvo

Návrhy žalobkyne

Komisia navrhuje

— určiť, že Holandské kráľovstvo si tým, že prijalo a ponechalo v platnosti § 85 ods. 1 písm. b) a § 87 ods. 2 písm. f) Pensioenwet (zákon o dôchodkoch) v spojení s § 19b ods. 2 Wet op de loonbelasting (zákon o dani z príjmov), nespĺnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článkov 45, 56 a 63 ZFEÚ ako aj z článkov 28, 36 a 40 Dohody o EHP,